

HỒI THỨ HAI MƯỜI BA

Y Ngã Công Chúa

àng đỏ mặt, với y phục khoác lên mình chứ không kịp mặc vào tràng
hoàng.

Vào đây rồi, ám ảnh bốn mắt của hai lão nhân mất ngay. Nhuế Vĩ
dần dần tỉnh lại, đầu bứt choáng váng.

Thiếu nữ kêu tiếp:

—Đừng nhìn tôi! Đừng nhìn!

Nhuế Vĩ cất tiếng hỏi:

—Cô nương là ai, mà nhận ra tại hạ?

Thiếu nữ che được mình trần rồi, bứt thẹn hỏi lại:

—Tôi là Cáp Na, chẳng lẽ công tử quên rồi?

Nhuế Vĩ đưa tay đập vào trán trách trách thốt:

—Tại hạ còn hôn mê, không nhớ rõ cô nương là ai!

Cáp Na kinh hãi:

—Công tử trúng thuật thôi miên rồi!

Bên ngoài, có tiếng Tiểu Đào gọi vọng vào:

—Công chúa ơi! Tướng quân Đột Quyết dẫn quân lực soát đến nơi đó!

Cáp Na nổi giận:

—Chúng dám làm vậy à?

Tiểu Đào thốt:

—Tướng quân nói là vâng lệnh Vương gia của chúng ta!

Cáp Na nhìn Nhuế Vĩ thấp giọng trách:

—Sao công tử đắc tội với Phụ Vương! Công tử đã làm gì? Bây giờ mới tính
sao đây?

Nhuế Vĩ biến sắc, bước đi về phía cửa lều.

Cáp Na chạy theo, hỏi:

—Công tử định đi đâu đó?

Nhuế Vĩ đáp:

—Đi đâu cũng được, tại hạ không thể ở đây, sợ làm liên lụy đến cô nương!

Cáp Na thở dài:

—Công tử trúng thuật thôi miên, tuy không nặng lắm, song công lực suy nhược ít nhiều, nếu không tịnh dưỡng, cứ liều ra đi, thì chắc chắn là phải bị bắt.

Nhuế Vĩ nhìn nhận nàng nói phải, hiện tại chàng nghe công lực của mình tiêu tán mất, không thể nào giao đấu nổi. Nếu liều mạng chạy ra, thì phải bị chúng bắt ngay. Chàng cười khổ, đáp:

—Bị bắt thì phải chịu, chứ biết sao bây giờ?

Cáp Na vội chặn trước mặt chàng, thốt:

—Đường đường là một vị công tử tại Thiên Trì Phủ, mà đã bị bắt thì còn chi là thể diện!

Nhuế Vĩ lắc đầu:

—Cô nương đừng lầm. Tại hạ họ Nhuế, chứ không phải họ Giản. Đâu phải là một đại công tử!

Cáp Na mỉm cười đáp:

—Họ Nhuế thì họ Nhuế, có sao đâu! Hiện tại, tôi tưởng là phải cứu công tử! Công tử không bằng lòng sao?

Nhuế Vĩ cau mày:

—Cô nương làm cách nào để cứu tại hạ?

Cáp Na vỗ tay kêu một tiếng bốp gọi:

—Tiểu Đào ơi! Các người vào đây gấp.

Rèm lều vệt qua một bên. Bảy nàng búi tóc cao, mặc áo để chừa tay hữu trăn đến vai.

Nhuế Vĩ bình sanh mới thấy lối phục sức của dân Y Ngô, rất lấy làm kỳ.

Bọn chúng trông thấy Nhuế Vĩ, cũng có vẻ kinh ngạc. Tiểu Đào nhận ra chàng, cười hỏi:

—Làm sao công tử lại vào lều của Công chúa chúng tôi?

Nàng này nói tiếng Hán rất đúng.

Chàng toan đáp, Cáp Na đã chặn lời:

—Các người hãy nhanh tay hóa trang công tử thành một nữ binh cho ta! Nhanh lên!

Bảy nàng bật cười khúc khích. Một nàng cao lớn vội cởi chiếc áo của mình, mặc vào cho Nhuế Vĩ. Chúng cũng để trần tay hữu của chàng.

Nhờ có luyện «Thiên Y Thần Công», chàng trở nên trắng trẻo, không kém các nàng, nên để lộ tay cũng chẳng ai nhận ra đó là tay nam nhân.

Mặc chàng phản đối, bọn nữ nhân cứ vâng lệnh Công chúa, tiếp tục hóa trang cho chàng. Một thoáng sau, chàng ngấm nhiên trưởng thành một nữ binh.

Cáp Na cười thốt:

—Hiện tại, công tử là nữ binh của tôi, vậy phải tuân theo lệnh tôi!

Nàng kiêu căng, gàn bướng chẳng khác Cao Mạt Dã chút nào.

Nhớ đến Cao Mạt Dã, Nhuế Vĩ tự hỏi: “Hiện nay nàng ra sao?” Bất giác, chàng buông nhẹ tiếng thở dài.

Cáp Na cau mày:

—Tại sao công tử thở dài?

Nhuế Vĩ lắc đầu, không đáp.

Cáp Na tiếp:

—Đừng lo ngại! Không ai nhận ra công tử đâu! Vả lại, chẳng ai có quyền tra cứu, nhận diện nữ binh của tôi cả.

Vừa lúc đó, từ bên ngoài, một nữ binh hấp tấp chạy vào, báo cáo:

—Trình Công chúa rõ, vị tướng quân Đột Quyết sắp lục soát đến lều này.

Cáp Na nghĩ rằng nếu để cho bọn Đột Quyết lục soát như vậy thì còn chi là danh diện một Công chúa xứ Y Ngô? Tuy nhiên, có Phụ Vương đồng ý, thì nàng nói làm sao được? Nàng cười lạnh đáp:

—Cho chúng vào lục soát đi, nếu không tìm gặp ai, chúng sẽ bị ta tống cổ tàn nhẫn ra khỏi lều cho biết tay!

Bên ngoài, có tiếng thốt vọng vào:

—Tướng quân Đột Quyết là La Cao xin bái kiến Công chúa!

Cáp Na lạnh lùng quát:

—Vào đây!

Một Tướng quân mặt giáp da bước vào chưa kịp chào Công chúa đã đảo mắt nhìn dáo dác. Thấy phía sau có bức bình phong, hấn bước luôn đến đó, phóng cổ nhìn. Hấn không tìm được người định tìm. Hấn lui ra, hỏi:

—Công chúa có thấy nam nhân nào vào đây chẳng?

Cáp Na vênh mặt đáp:

—Có chứ!

La Cao rất mừng:

—Ở đâu?

Cáp Na đáp:

—Ở đây chứ đâu!

La Cao trở mặt:

—Đâu? Sao tiểu tướng không thấy?

Cáp Na cười lạnh:

—Tại sao không thấy? Chẳng lẽ tướng quân là nữ nhân?

La Cao biết nàng mỉa mai, thẹn quá, ấp úng:

—Công chúa đùa...

Cáp Na quắc mắt:

—Ai đùa với ngươi? Lều của bốn Công chúa, nam nhân nào muốn vào thì vào hay sao chứ? Ngươi đã dám đi vào đây, thì phải bò ra ngoài ấp, nếu không, đừng trách ta đuổi bạ!

La Cao vốn là một Tướng quân Đại Quốc, không xem Công chúa Tiểu Bang ra gì. Tìm không được người, y lui ra ngay.

Nhưng, bọn nữ binh ào tới, chặn trước mặt hấn.

Tiểu Đào cười, thốt:

—Công chúa ta bảo ngươi bò mà ra, sao ngươi lại đứng thẳng mình mà đi!

La Cao hỏi:

—Ai dám bảo ta bò?

Tiểu Đào vừa tung chân đá vào một đầu gối của La Cao, vừa đáp:

—Công chúa chúng ta bảo đấy, rồi người làm sao chứ?

La Cao tuy là một tướng quân, song vì có lập công nhiều nên từ binh sĩ được cất nhắc lần lên đến cấp chỉ huy, chứ không hề học qua võ công như giới giang hồ, nên Tiểu Đào đá thành linh là trúng gối hấn, hấn không kịp có một phản ứng nào. Hấn ngã xuống, toan đứng lên.

Tiểu Đào đá luôn vào gối kia, hấn vô phương ngồi dậy. Tiểu Đào giục:

—Bò ra mau! Nếu không ta đá bay xác ra ngoài đấy!

La Cao kinh hoàng, lăn tròn mình ra ngoài.

Bọn nữ binh phá lên cười.

Nhuế Vĩ trà trộn trong đám nữ binh, không hề bị La Cao phát giác. Chờ các bạn nữ binh dịu tròng cười, chàng buột miệng nói:

—Hai ngọn cước của Tiểu Đào có công phu khá lắm đó!

Tiểu Đào cười đáp:

—Đừng khen vội tôi! Trước mặt Công chúa, tôi múa may như vậy, có khác nào người học trò khó đem chữ bán cho Khổng Phu Tử!

Nhuế Vĩ quay qua Cáp Na. Nghiêm sắc mặt tiếp:

—Mang ơn Công chúa cứu trợ, tại hạ cảm kích vô cùng!

Chàng mặc y phục nữ binh, lại làm lễ theo nam nhân, trông khôi hài lạ.

Cáp Na bật cười khanh khách bảo:

—Đừng cảm kích! Chẳng có gì đáng cảm kích! Chính tôi làm cho công tử phải khuất mình, hạ thấp phẩm giá thì có!

Bọn binh nữ cùng cười vang!

Nhuế Vĩ lại thốt:

—Tại hạ xin cáo từ ngay bây giờ.

Cáp Na ngưng cười, khẽ thở dài, hỏi:

—Muốn đi ngay bây giờ?

Tiểu Đào vụt chen vào:

—Hiện tại, công tử không thể đi đâu được?

Nhuế Vĩ cau mày:

—Tại sao?

Tiểu Đào bảo:

—Công tử bước ra cửa nhìn xem là biết.

Nhuế Vĩ bước gần cửa nhìn.

Binh Đột Quyết trùng trùng điệp điệp bao vây kín. Các vị tướng lãnh chỉ huy rong ngựa tới lui rộn rịp.

Cáp Na kinh hãi hỏi:

—Việc gì thế?

Tiểu Đào đáp:

—Có lẽ viên tướng vừa rồi cho rằng địch nhân còn quanh quẩn đâu đây, chúng tướng công tử ẩn nấp trong này, vây kín để chờ lục soát lần nữa.

Cáp Na kêu lên:

—Vậy thì công tử không thể đi được rồi!

Nhuế Vĩ cau mày:

—Không đi được cũng phải liều mà đi, chứ còn biết làm sao hơn.

Cáp Na lắc đầu, khoát tay:

—Không được! Không được! Trúng thuật thôi miên, công tử chưa khôi phục công lực, ít nhất cũng phải mất mấy ngày tịnh dưỡng, mới mong chiến đấu được. Vậy công tử kiên nhẫn ở lại đây, làm nữ binh cho tôi, công tử chịu không?

Nhuế Vĩ dù sao cũng phải bảo tồn sanh mạng, bởi còn nhiều việc cho chàng trong tương lai, nếu có thể sống sót lâu hơn, thì chàng khi nào bỏ cơ hội? Nhuế Vĩ đáp:

—Tại hạ mong có dịp đáp đền ơn Công chúa!

Liền lúc đó Tiểu Đào chạy vào tâu:

—Quốc Vương đến! Mình làm sao đây?

Cáp Na thốt:

—Gia gia biết mặt công tử. Công tử phải ẩn tránh mau lên.

Tiểu Đào đưa Nhuế Vĩ ra phía sau bức bình phong, vừa trở ra thì quân binh Quốc Vương Hồ Vĩ Tà vào đến nơi.

Cáp Na vội quỳ lạy mừng:

—Nữ thị kính mừng Phụ Vương.

Vĩ Tà cười thốt:

—Đứng lên! Đứng lên con! Đừng làm lễ quái dị trước mặt cha.

Cáp Na giận cha đáp:

—Phụ Vương khó thật mà! Người ta hành lễ cũng không cho nữa à?

Hồ Vĩ Tà vuốt râu mép cười tiếp:

—Ngày thường, con đâu có làm đại lễ trước gia gia! Sao hôm nay con lại làm! Thế không phải là quái dị sao?

Cáp Na sững sốt, tim đập mạnh. Nàng không ngờ mình có tật nên hành động mất bình thường.

Cũng may, Tiểu Đào cứu vớt:

—Công chúa và nô tỳ đang bàn luận về lễ giáo Trung Nguyên, không ngờ Vương gia đến, nên lỡ bộ làm luôn như vậy đó!

Hồ Vĩ Tà nhìn sang Tiểu Đào, gật đầu, mừng tượng cho là nàng có lý.

Cáp Na nũng nịu:

—Mình trở về gấp đi, Phụ Vương nhé!

Hồ Vĩ Tà cau mày:

—Vừa mới đến, lại đòi về, sao lạ vậy!

Cáp Na đáp:

—Ở đây nóng quá, con chịu không nổi đâu!

Hồ Vĩ Tà lắc đầu:

—Chính con đòi đi, rồi cũng chính con đòi về! Nếu biết vậy, gia gia đâu có mang con theo làm gì!

Cáp Na cười hì hì.

—Phụ vương với Đột Quyết đính ước xong rồi. Còn ở lại làm gì nữa!

Hồ Vĩ Tà thốt:

—Về thì về nhưng chờ gia gia đưa con đến gặp Đô Chi xong rồi hẵng về!

Cáp Na lắc đầu:

—Con không đi đâu! Con không muốn gặp người lạ!

Hồ Vĩ Tà chỉnh sắc mặt:

—Gia gia có nói về con với Đô Chi, hắn muốn thấy mặt con đó! Gia gia đã đáp ứng với hắn rồi, con không đi không được!

Cáp Na xịu mặt:

—Thì đi! Nếu gia gia muốn!

Thấy con không vui, Hồ Vĩ Tà cười thốt:

—Buồn cái gì con! Gia gia cho con hay việc này, hôm nay, gia gia có gặp Giản công tử Thiên Trì Phủ!

Cáp Na mừng rỡ, kêu khẽ:

—Thật hắn là Giản công tử!

Hồ Vĩ Tà biến sắc:

—Hắn? Hắn là ai? Ai là hắn?

Cáp Na biết mình hơi kinh hãi ấp úng:

—Không... không... không có!

Hồ Vĩ Tà trầm gương mặt:

—Không có cái gì?

Cáp Na quần quá bật khóc:

—Không có gì hết mà Phụ Vương ơi!

Thấy con khóc. Hồ Vĩ Tà đau lòng quá, lắc đầu thốt:

—Con đừng giấu gia gia! Gia gia đoán hiểu rồi! Hắn là con gặp Nhuế Vĩ đầu đó!

Cáp Na không dám tranh biện, chỉ khóc thôi.

Hồ Vĩ Tà tiếp:

—Người đó không phải là Giản công tử, mà là con trai Chuởng Kiếm Phi Nhuế Phu Vấn. Giản công tử là bằng hữu của chúng ta, còn Nhuế Vĩ là cừu địch!

Cáp Na trầm nghĩ: “Nếu không là Giản công tử, sao hắn giống Giản công tử như khuôn đúc? Hay là một huynh đệ gì đó của Giản công tử?”

Hồ Vĩ Tà tiếp:

—Phụ thân hắn là Nhuế Phu Vấn, đối với chúng ta. Nếu không có lão ấy, thì Cao Thọ đã chết từ lâu rồi. Cao Thọ chết, chúng ta xâm nhập Trung Nguyên, Cao

Thọ còn là Trung Nguyên bền vững!

Cáp Na hỏi:

—Tại sao chúng ta phải xâm nhập Trung Nguyên? Nếu không xâm nhập Trung Nguyên thì phụ thân Nhuế Vĩ đâu có đối đầu với chúng ta?

Hồ Vĩ Tà đáp:

—Việc lớn của quốc gia, con không hiểu được đâu! Đô Chi nhất định bắt cho được Nhuế Vĩ, hấn ở đâu con chỉ cho gia gia.

Cáp Na khóc lớn:

—Con không biết! Con không biết mà!

Hồ Vĩ Tà hỏi con không được, quay qua Tiểu Đào, hét:

—Nhất định là người biết! Hãy nói gấp cho bốn Vương biết?

Tiểu Đào khiếp hãi, lắp vấp đáp:

—Ồ... ở...

Cáp Na ngưng khóc, ngẩng mặt lên, gắt:

—Tiểu Đào nói nhảm đi nhé!

Tiểu Đào trở liên:

—Ồ... ở đâu, nô tỳ đâu có biết?

Hồ Vĩ Tà nổi giận:

—Nếu không nói thiệt, bốn Vương tra cứu, sẽ xử cực hình đấy nhé!

Cáp Na lại khóc:

—Gia gia hăm dọa Tiểu Đào làm chi cho nó sợ! Gia gia không tin con sao chứ!

Hồ Vĩ Tà thở dài:

—Cáp Na! Con phải ngoan ngoãn nghe lời gia gia chứ!

Cáp Na đáp:

—Con khi nào lại chẳng ngoan ngoãn! Bằng cớ là gia gia bảo con đi với gia gia đến gặp Đô Chi, con bằng lòng đi! Gia gia mắng oan con quá!

Hồ Vĩ Tà lắc đầu, tự trách mình ngày thường nuông chiều con gái quá, thành ra bây giờ nó ương ngạnh như vậy. Muốn uốn nắn nó, tất phải từ từ, chứ không thể vội vàng. Lão Vương thở dài, bảo:

—Con hãy sửa soạn đi! Gia gia sẽ đưa con đi gặp Đô Chi!

Thốt xong, lão Vương bước ra ngoài.

Hồ Vĩ Tà đi rồi, Tiểu Đào lấy làm kỳ, hỏi:

—Hắn là cừu địch của chúng ta, sao Công chúa dám mạo phạm Vương gia, che chở cho hắn?

Cáp Na lắc đầu gắt:

—Người không biết gì cả! Đừng hỏi léo nhéo!

Tiểu Đào hết sức khó hiểu!

Có gì đâu! Tuy Cáp Na là gái tự do, song dù sao nàng cũng có liêm sỉ. Phàm trinh nữ vô hình trung bị một nam nhân bắt gặp mình lỏa lồ, vả lại nam nhân đó cũng đáng bậc tu mi, thì dù muốn dù không nàng cũng có một ý niềm nào đó với nam nhân!

Chỉ có bậc trượng phu mới thấy được những chỗ thâm kín nhất trong thân thể một nữ nhân. Cho nên, nàng đã có chủ trương ngay từ lúc đầu. Chính cái chủ trương đó khiến nàng phải bảo vệ Nhuế Vĩ đến cùng, tuy chưa biết tình ý của Nhuế Vĩ đối với nàng ra sao!

Hồ Vĩ Tà và Cáp Na đối thoại với nhau bằng tiếng Y Ngô Quốc mà ngôn ngữ của nước này không khác ngôn ngữ của Đột Quyết bao nhiêu. Nhuế Vĩ lắng nghe, hiểu rõ cả hai cha con nói gì với nhau.

Chàng lấy làm lạ, Y Ngô Quốc là nước cừu địch của Trung Nguyên, thế tại sao Giản Thiệu Vũ lại là bằng hữu của Hồ Vĩ Tà? Ông cha y là Tể Tướng Trung Nguyên mà? Chẳng lẽ gia đình y có liên lạc bí mật với ngoại bang? Chàng bước ra, với niềm cảm xúc, chàng thốt:

—Công chúa tận tâm bảo vệ tại hạ, tại hạ...

Gặp Cáp Na hì hì, chận lời:

—Đừng cảm tạ ta! Ta không thích cái sáo rầm rà đó! Người Trung Nguyên trọng lễ quá, đến bây giờ ta mới thấy tận mắt!

Tiểu Đào giúp Cáp Na trang sức xong, Cáp Na bước đến trước mặt Nhuế Vĩ, hỏi:

—Công tử xem tôi đây, có được không!

Nhuế Vĩ thầm nhận nàng đẹp thật. Chàng tán:

—Đẹp lắm!

Cáp Na cao hứng, hỏi:

—Thật vậy?

Nhuế Vĩ cười nhẹ:

—Tại hạ nói dối cô nương làm chi!

Cáp Na lại hỏi:

—Có bằng gái Trung Nguyên không?

Nhuế Vĩ đáp:

—Rất ít người sánh bằng cô nương!

Cáp Na hỏi luôn:

—Công tử có ưa thích tôi chăng?

Nhuế Vĩ sững sờ, không ngờ nàng dám hỏi một câu qua sổ sàng như vậy!
Cho nên chàng khó đáp vô cùng.

Thấy chàng nín thinh, Cáp Na sa sầm gương mặt, hỏi:

—Công tử không ưa thích tôi?

Nhuế Vĩ lắc đầu, ngầm bảo là không phải như vậy.

Cáp Na tươi ngay nét mặt, hỏi:

—Vậy là công tử ưa thích tôi?

Nhuế Vĩ chưa kịp đáp, bên ngoài Hồ Vĩ Tà gọi to:

—Xong chưa con?

Cáp Na thở dài:

—Tôi đi, Tiểu Đào sẽ ở đây bầu bạn với công tử. Nhớ đừng đi đâu nhé. Hãy kiên nhẫn chờ tôi về.

Vừa bước đi, nàng vừa quay đầu nhìn lại chàng, lộ vẻ trù mến luyện lưu...

Nhuế Vĩ lấy tấm da ghi chú chiêu kiếm của Vô Mục Tẩu ra xem. Chiêu kiếm đó, được lão nhân đặt cho cái tên là «*Hồng Thủy*», ngụ ý nước sông cuộn cuộn, không vật gì ngăn chặn nổi. Chàng xem hết chiêu, thuộc lòng tâm pháp, định sáng mai bắt đầu luyện.

Tiểu Đào hết lòng phục thị cơm nước cho chàng.

Trong ngày đó, mấy lượt quan binh Đột Quyết đến bên ngoài cửa, cãi vã vang lên, song chẳng có tên nào dám vào lục soát.

Nhuế Vĩ nghĩ là Tiểu Đào ngăn chặn chúng mãnh liệt, chàng cho rằng nàng cũng là tay lợi hại thật.

Đến lúc hoàng hôn xuống, Cáp Na trở về, mang bộ mặt hầm hầm. Nàng vào lều, ngồi xuống, không nói không rằng.

Tiểu Đào dọn cơm lên, mời nàng ăn, nàng không ăn, thành ra Tiểu Đào và Nhuế Vĩ cùng ăn với nhau.

Ăn xong, Nhuế Vĩ thấy trời tối, phải nghĩ đến vấn đề ngủ, chàng bèn hỏi Cáp Na:

—Công chúa có điều chi phiền giận?

Cáp Na bật khóc ngay, ầm ức thốt:

—Tôi giận vì không ai quan tâm đến tôi!

Nhuế Vĩ thở dài, lại hỏi:

—Ai dám khinh miệt Công chúa? Có phải là Đô Chi không?

Cáp Na lau lệ gật đầu.

Nhuế Vĩ nổi giận:

—Hắn làm sao mà dám khinh miệt Công chúa chứ?

Cáp Na thuật:

—Phụ Vương tôi dẫn tôi đến gặp hắn, hắn chỉ nhìn thoáng qua tôi một lần thôi, từ đó hắn không lưu ý đến tôi nữa, làm như tôi không có mặt vậy!

À! Thì ra vấn đề tự ái! Nàng hận vì Đô Chi không hề khen nàng đẹp!

Nhuế Vĩ an ủi nàng:

—Hắn không biết đến người đẹp, là tại con người hắn quá thô tục, Công chúa chỉ hơi có chút chuyện mà giận! Hãy ăn cơm đi. Nhịn đói thì ốm đi, xấu người lắm.

Cáp Na bật cười:

—Thực ra, tôi có để ý chi đến hắn! Tôi cần gì hắn, bởi đã có công tử ưa thích tôi rồi! Như vậy là đủ cho tôi lắm rồi!

Nhuế Vĩ vội lảng sang vấn đề khác:

—Công chúa ăn cơm đi!

Chàng gọi Tiểu Đào bảo nàng dọn thức ăn lên.

Cáp Na vừa ăn, vừa thốt:

—Lúc trưa công tử không nói, chứ bây giờ thì tôi hiểu rồi! Tôi hiểu công tử ưa thích tôi. Và tôi cũng hiểu luôn tại sao!

Nhuế Vĩ một lần nữa tránh câu chuyện đó:

—Công chúa cứ ăn no đi, ăn rồi muốn nói gì cứ nói.

Cáp Na cười dịu tiếp:

—Đừng cố ý tránh né. Tôi biết công tử quan tâm đến tôi lắm lắm, mà không ưa thích tôi, thì công tử quan tâm làm gì? Phải vậy không?

Nhuế Vĩ lại đánh trống lảng:

—Đêm nay tại hạ... ngủ ở đâu đây, hử Công chúa?

Tiểu Đào mỉm cười:

—Chúng tôi có hơn mười ngôi lều, tất cả đều do nữ binh của công chúa sử dụng công tử thích lều nào, cứ ngủ ở lều đó.

Cáp Na thốt:

—Như vậy đâu có được! Nhuế công tử ngủ ở những lều đó, bọn nữ binh chẳng biết gì, rất có thể chúng sanh sự rắc rối. Tốt hơn, cứ để công tử ngủ tại đây.

Nhuế Vĩ vội khoát tay:

—Không nên! Không nên!

Cáp Na cười sảng sặc:

—Tại sao không nên? Công tử sợ tôi ăn tươi nuốt sống?

Tiểu Đào thốt:

—Công tử ngủ tại đây, vậy để tôi đi dọn chỗ!

Không cần biết Nhuế Vĩ có bằng lòng hay không, nàng bắt tay vào việc ngay.

Nhuế Vĩ không ngăn trở được, thành ra quỳnh quáng hết sức. Tuy nhiên, chàng nghĩ, dù họ làm gì thì làm, chàng nhất định không ngủ chung lều với Công chúa!

Người Y Ngô cũng như Đột Quyết, ngủ ngay tại mặt đất, họ chỉ cần trải da

thú, hoặc nệm mà thôi. Phần của công chúa đã sẵn có rồi, Tiểu Đào chỉ còn lấy thêm nệm trải cho Nhuế Vĩ là xong,

Lúc đó, mới vào đầu đêm, song không khí bắt đầu vắng lặng.

Tiểu Đào đem sữa dê và trà vào lều rồi, cáo từ trở về lều của nàng.

Nhuế Vĩ ngồi y tại chỗ.

Cáp Na cười hỏi:

—Chưa ngủ à?

Nhuế Vĩ lắc đầu.

Cáp Na tiếp:

—Công tử không ngủ, tôi ngủ trước vậy!

Dù có nam nhân bên cạnh, nàng thản nhiên cởi bỏ áo ngoài, rồi chui vào chăn.

Chiếc nệm của Nhuế Vĩ đối diện với chỗ nằm của Cáp Na, chàng không đến đó, cứ ngồi trên ghế, nhìn ra ngoài, định bụng đêm nay sẽ ngồi lì như vậy đến sáng. Rồi chàng lại muốn ra ngoài lều, cho được thư thái hơn.

Cáp Na hỏi:

—Công tử muốn ra ngoài kia?

Nhuế Vĩ không đáp, thầm nghĩ: “Mình cứ chờ nàng ngủ rồi đi ra ngoài kia. Ra bây giờ chắc bị nàng cự nự!”

Cáp Na chợt thở dài:

—Công tử không muốn ngủ tại đây, tôi không tránh được. Nhưng nếu công tử ra ngoài kia ngồi, lạnh cóng chết đi, thì ai lo cho?

Nhuế Vĩ buông xuôi:

—Công chúa ngủ đi! Chốc lát nữa, tại hạ sẽ ngủ!

Tuy nói thế, chàng quyết định chờ nàng ngủ, sẽ ra ngoài ngồi chờ sáng. Chứ ngủ chung với nhau như thế này thì làm sao mà biện bạch trước sự dị nghị của miệng đời.

Cáp Na không nói gì nữa.

Một lúc lâu, Nhuế Vĩ cho rằng nàng đã ngủ mê rồi, len lén nhìn xem. Nhưng, nàng còn mở đôi mắt trao tráo, nhìn trả lại chàng. Nhuế Vĩ kinh hãi, hỏi:

—Công chúa... không... ngủ à?

Cáp Na thở dài:

—Công tử không ngủ, tôi không ngủ luôn!

Nàng vụt đứng lên, buông rơi tấm chăn, để lộ thân hình nẩy nở.

Nhuế Vĩ vội quay mặt nơi khác, không dám nhìn nàng.

Cáp Na đến bên cạnh chàng, trao cho chiếc áo choàng bằng da thú bảo:

—Mặc vào đi! Càng về khuya, không khí càng lạnh! Mặc vào rồi đi ngủ đi!

Nhuế Vĩ khoác chiếc áo, nói mấy tiếng cảm tạ.

Cáp Na tiếp:

—Không phải cảm tạ! Công tử không ngủ, tôi xin ngồi đây bầu bạn!

Rồi nàng ngồi xuống chiếc ghế, cạnh chàng.

Nhuế Vĩ thấy nàng mặc chiếc áo mỏng quá, gần như trần truồng, vội bảo:

—Vào ngủ đi, Công chúa! Trời lạnh quá.

Cáp Na lắc đầu:

—Tôi không ngủ, chỉ muốn ngồi đây với công tử thôi.

Nhuế Vĩ đứng dậy, trầm giọng:

—Công chúa không vào ngủ, tại hạ đi ra ngoài đó ngay bây giờ đây!

Cáp Na bất đắc dĩ phải trở về nệm, chui vào chăn.

Nhuế Vĩ tiếp:

—Công chúa ngủ đi nhé! Tại hạ ra ngoài kia một chút!

Bên ngoài có gió lộng, mang cái lạnh buốt da đến quất vào mặt chàng. Đèn chung quanh chớp xa xa, như ngàn sao, chứng tỏ binh Đột Quyết chưa triệt thoái.

Nhuế Vĩ không dám đi loạn, ngồi ngay tại cửa lều.

Một lúc lâu, Cáp Na bên trong thốt vọng ra:

—Công tử không muốn ngủ chung lều với tôi phải không!

Nhuế Vĩ đáp:

—Tại hạ sợ hiềm nghi, nên bắt buộc phải thế này, xin Công chúa lượng xét cho!

Cáp Na hừ một tiếng:

—Ty hiểm! Tôi không sợ thì thôi công tử làm gì phải sợ?

Nhuế Vĩ đáp:

—Tại hạ phải giữ thanh danh cho Công chúa! Có thể thôi chứ chẳng có ý gì khác!

Cáp Na cười mỉa:

—Thanh danh là cái quái gì? Người ta muốn nói tốt cũng được, muốn nói xấu cũng chẳng sao, miễn là lòng mình trong trắng thì thôi! Hãy vào mà ngủ đi! Đừng để tôi sanh giận đấy!

Nhuế Vĩ cương quyết:

—Tại hạ nhất định ở ngoài này trọn đêm nay, Công chúa đừng nói chi nữa!

Cáp Na nổi giận:

—Được rồi! Công tử xem rě tôi! Công tử không bằng lòng ngủ chung lều với tôi. Tôi biết, người Trung Nguyên của công tử có nhiều lễ nghi đặc biệt. Tuy nhiên, công tử không chịu ngủ chung lều, là công tử khinh thường tôi rõ rệt!

Nàng khóc, tiếng khóc rấm ra rấm rít.

Bỗng, bức rèm bay qua một bên, một bóng người từ bên ngoài lao vút vào.

Cáp Na định ninh Nhuế Vĩ chạy về, có ý mừng, ngẩng đầu lên trông. Nhưng đầu phải Nhuế Vĩ! Người vào là một vị công tử mặc áo trắng, y tặc lười mấy tiếng rồi thốt:

—Gái đẹp như thế đó, ai dám khinh thường chứ! Cho tại hạ biết đi gã ngồi ngoài cửa đó, có phải là một tên ngu chẳng?

Cáp Na kinh hãi, kêu lên:

—Người là ai? Cút đi ngay!

Nàng vận áo mỏng, đang ngồi, lúc đó hấp tấp vớ lấy chiếc khăn che mình.

Công tử áo trắng mỉm cười, đáp:

—Vô ích! Che làm chi! Tại hạ thấy hết rồi, thấy rõ lắm rồi!

Cáp Na nổi giận:

—Người không cút đi, ta kêu to cho mà xem!

Nhuế Vĩ ở bên ngoài không lưu ý, chỉ thấy mắt hoa lên vì có bóng trắng bay ngang. Chàng biết ngay là một cao thủ võ lâm, sợ y làm hấn Cáp Na, nên lập tức chạy vào, thốt:

—Các hạ là ai? Hãy ra ngoài kia, chúng ta nói chuyện.

Công tử áo trắng hỏi lại:

—Các hạ là ai? Là nam hay nữ đó?

Nhuế Vĩ đáp:

—Nam hay nữ, việc đó không liên quan gì đến các hạ. Các hạ tự tiện vào đây, chủ nhân không bằng lòng, đuổi các hạ ra, sao các hạ không ra, còn đứng đây, ngây người như ngốc.

Công tử áo trắng cười, thốt:

—Ngốc thì ngốc, có sao? Chẳng những ngốc, mà còn muốn bầu bạn với mỹ nhân nữa đó!

Y quay qua Cáp Na tiếp:

—Hắn không muốn ngủ chung lều với cô nương, thì tại hạ ngủ cho!

Cáp Na nổi giận:

—Ai quen biết người mà đòi ngủ! Cút đi ngay!

Công tử áo trắng cười lỳ:

—Quen biết hay không quen biết, có quan hệ gì! Chỉ cần tại hạ thương cô nương, muốn ngủ với cô nương, kể ra còn có thú vị hơn là đòi một kẻ nam không nam, nữ không nữ ngủ chung! Cô nương hãy đuổi hắn ra đi!

Cáp Na không chịu được cất tiếng «thương» đó, nên bấu môi, tỏ vẻ khinh bỉ.

Nhuế Vĩ thầm nghĩ: “Gã này điên rồi chắc?”

---- o0o ----